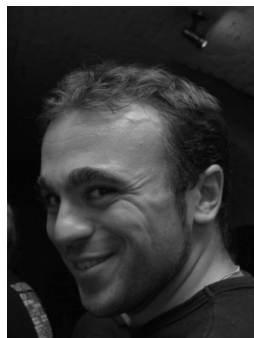

HARCI ANDOR

A mentor

Kimerülten dörzsöli a szemét. Kinézve mást sem lát, csak az éjszaka sötétjét ott, ahol nappal a falak fölött rálátni a folyóra és a kihalt egykori városra a túlparton. A könyvtárban rajta kívül csak néhány kitarató polgár ül, az olvasólámpákat és a konzolok monitorjait leszámítva itt, a hatalmas könyvespolcok között is a sötétség az úr. De még ez sem elég takarékos, gondolja, nem lehet tudni, mikor sikerül üzembe helyezni azt a Tesla-generátort, amit a múlt hónapban támadott meg egy csapatnyi gépromboló. Ostoba barmok, gondolja átkozódva, hiába terjesztjük a tanítást, nem képesek felfogni, hogy nem a gépet kell okolni a végzetünkért, ha megfelelően használjuk őket, azok menthetik meg azt a keveset, amink még van. Azt ugyanakkor kifejezetten gyanúsnak tartja, hogy a támadás pont abban az időszakban történt, amikor rendszerhiba miatt leállt a campus teljes védelme fél napra. Máskor is előfordult már ilyesmi, hiába a konzolsokék és a számítógép-szakértő polgárok tömege, akik a rendszert felügyelik, egyszerűen nem áll minden rendelkezésre a precíz, hibátlan működéshez. De ennyire elszánt, összehangolt támadásra nem volt eddig példa – ha meg is jelent pár tucat, vadászpuskával, íjakkal, napalmmal felfegyverzett fanatikus, hamar szétkergették őket a pulzárágyúk. Most nem pár tucat jött, hanem közel százan... Jobban járna talán, ha a kutatásával foglalkozna, nem pedig ezzel az esettel, ami így is elég gondot okozott a campusnak. Az áramhiány mellett – mivel mindenkinek elég esze van ahhoz, hogy rájöjjön: szó sem lehet véletlenről, valaki elárulta őket – a polgárok is gyanakvóan méricskélik egymást, hamleti örület lett úrrá mindenkin. A Szakadás óta nem volt ilyen aggasztó a helyzet, pedig azt mindenkinél könnyebben vészelték át.

Amikor a békéhez és jóléthez szokott társadalom alappillérei szinte mindenki számára teljesen váratlanul kibillentek, addigra az egyetemek egy része már rég felkészült, hála azoknak a tudósoknak, gazdaszoknak, elméleti matematikusoknak, holista szociológusoknak, akik egymástól függetlenül már évekkorábban pontosan tudták, hogy nincs tovább, hacsak nem változik meg az emberek gondolkodása. Ergo, mondták a cinikusabbak: nincs tovább, fel kell készülni az összeomlásra. Akkor telepítette minden campus az első ágyúkat és őrtornyokat, akkor húzták fel az első falakat, akkor alakították ki az új belső szabályzatot világszerte. Nem emlékszik rá, ő akkor még gyerek volt, második generációs polgárként került ide. De arra élesen emlékszik, hogy tizenöt évvel a Szakadás után is érezni lehetett valami jellegzetes, semmivel össze nem téveszthető szagot a falak alatt

– vér? halál? égett hús? kétségbeesés? fájdalom? ezek együttese? –, és tizenöt évvel a pániktól félőrült, szinte fegyvertelen tömegek első ostromai után is heverték még a falak alatt szélfúttá rongyokkal díszített csontvázak. Tanárai nem mondtak ezzel kapcsolatban semmit. A társadalom önmagát zabálta fel, állították megingathatatlanul, a campus csak azt a néhány próbálkozót fordította erőszakosan vissza, aki át akart mászni a falakon. Hogy a csontvázak jelenléte mást mond, hogy látni mindenki arcán még ennyi évvel később is az iszonyatot, a gyötrelmet, a megkínzottságot, hogy legendák keringenek egészen a falak tetejéig érő hullahalmokról, amiken gyerekek, öregek, nők, elgyengült, rémült emberek próbáltak felmászni és bejutni, hogy golyókkal találják szembe magukat – nem számított semmit. „Ha lesz még valaha társadalom, amelynek szüksége van történelemre, hogy a világot folyamatában láthassa, és elhelyezhesse magát benne, és ha képesek vagyunk akár egy kicsit is befolyásolni, mi kerül a krónikákba, át fogjuk írni a Szakadás történetét” – mondta el neki évtizedekkel később egyik öreg professzora, aki mentorként kísérte végig szakmai fejlődését és tanárrá válását. „Sötét idők voltak ezek, ahol mi voltunk a fény egyetlen forrása, de nem hagyhattuk, hogy azok, akik évekig csak kacagtak a képtelen jóslatokon, a pusztulásunkat okozzák azzal, hogy a campusból menekülttábort csinálnak. Nem hagyhattuk... Nem tehetünk mást... Mi sosem felejtünk, de a világ inkább ne úgy tekintsen ránk, mint kegyetlenkedőkre és gyilkosokra.”

Ő maga is jól emlékszik, hogy kegyetlen időszak volt. A saját szemével nézte végig, ahogy anyja az első, kezére eső tárggyal, egy hatalmas gyertyatartóval sújt le többször is egy ismeretlen, egy vadidegen fejére, aki becsöngetett hozzájuk még a pánik hajnalán, udvarias kérései pedig apránként hangos követelődéssé változtak, hogy a végén ráúgja az asszonyra az ajtót. És talán ez volt a legkevésbé rossz emléke abból a néhány őrült hétből.

Gyorsan, ijesztően gyorsan zajlott le minden, erre emlékszik csak világosan. Minden mást később, elbeszélésekből, történetekből rakott össze, a saját emlékei, azt az első, megrázó, ijesztő élményt és egy másikat leszámítva – amely csak később vált igazán rémületessé – teljesen homályosak. De hát gyerek volt még, három- vagy négyéves, amikor mindez megtörtént. Azt sem igazán tudja, hogy éltek túl a káoszt, hogy sikerült kijutni a házból, a városból, mi vezette őket épp abba az irányba, ahol csak ők ketten, ő és az anyja haladtak előre, erdei csapásokon, tisztásokon, széles legelőkön, szántókon keresztül, ahol ha kerestek volna, se találnak egyetlen élő embert sem.

Hallotta nyílni az ajtót a háta mögött, és elkezdte összerendezni az iratokat, könyveket, a konzolon elindította a leállítási rutint. Tudta, hogy hozzá érkeznek, és azt is, hogy kicsoda. Néhányan biztos meglepve néztek fel a monitorokról vagy a könyveikből, Over Stormborough megjelenése felettébb szokatlan esemény volt ilyen késő éjszaka. Az overek felelnek a campus rendjéért és biztonságáért, hajnaltól késő estig látják el feladataikat, szinte pihenőnap nélkül. Különösen nyomós ok kell ahhoz, hogy később induljanak pihenni, vagy korábban keljenek fel. Jelentős esemény van készülődésben, erre mindenki rájöhetett, aki a könyvtárban volt. Azt viszont csupán két ember tudta a helyiségben, hogy mi az az esemény.

– Hadd kérjek ismételten bocsánatot, De l’Isle professzor, amiért ilyen embertelen időpontban kell ezt elvégeznünk.

– Ne tegye, over, hisz én megengedhetek magamnak napközben némi pihenést, önnel ellentétben. Minden készen áll, ma éjszaka már csak az adatcsomagot ellenőriztem le még egyszer, utoljára.

– Bízom benne, hogy jól felkészítettük a fiút, és nem hiszem, hogy szükséges volna ennyi ellenőrzés, De l’Isle, bár, ha arra gondolok, valójában mit is várunk ettől a küldetéstől...

A halk párbeszéd épp elég hangos volt a csend kútjában pihenő könyvtárban a közelebb ülők számára. Egyesek továbbra is csodálkozó tekintettel figyelték a campus két befolyásos, sokat megélt és még többet bizonyító tanárát, mások csendes félmosoly kíséretében folytatták a munkát – ők tudták, vagy legalábbis tudni vélték, miről is folyhat a szó. Eközben a két koros férfi megindult a kijárat felé, egyikük hóna alatt iratok és egy konzol, a másik épp akkor halászott elő bő köpönyege alól egy kicsiny dobozkát.

– Sok év munkája fog megtérülni, ha a fiú útnak indul – mondta az over valamivel hangosabban, ahogy kiértek az épület kihalt főfolyosójára.

– Vagy veszik el menthetetlenül, ha esetleg bármiben tévedtünk a képzés során.

– Ne legyen mindig ilyen borúlátó, professzor. Nagyon jól tudja, hogy minden évben többen is útnak indulnak, és az utóbbi évtizedben csak néhány esetben veszítettük el a GPS-jelzéseket. És ez sem jelenti feltétlenül azt, hogy a Hírnökök meghaltak volna. Talán rátaláltak egy másik igazságra a falakon túl, és csak meg akarták szakítani teljesen a kapcsolatot az egykori fészkekkel.

– Lehet, hogy borúlátó vagyok, over, ön viszont, és bocsássa meg a nyíltságomat, nem csak túlzottan optimista, de néha a blaszfémia határait súrolja kijelentéseivel. Másik igazság? Létezhet a miénken kívül bármiféle igazság? Az elődeink világa épp azért dőlt össze, mert megszaporodtak a relatív igazságok... – csend borult az egymás mellett lépdelő alakokra.

– Nem szeretnék annyira tiszteletlen lenni, hogy felelevenítsem a közelmúlt történelmét. Mindketten megéltük, mindketten tudjuk, mi és miért történt, és azok közé tartozunk, akik esküt tettek, hogy ezt nem hagyják megismétlődni. Mi birtokoljuk az abszolút igazságot: a tudás a béke kulcsa. A tudás vezet az új társadalomhoz. Ezt őrizzük, ezt tanítjuk a polgároknak, ezzel és ezért küldünk ki Hírnököket. Mondja, over, miféle más igazságra találhat valaki, akit hosszú éveken keresztül képzünk ki arra, hogy ne örüljön bele több ezer yottányi adatba, amit a memóriájába töltünk; arra, hogy megbirkózzon a mennyiséggel és a tartalommal is, és milliónyi ember tudását hordozza egy személyben? Mi újjal szembesülhet az, aki szó szerint mindent tud, amit lehet?

Talán a korai óra, talán a mondottak súlya okozta, de az over szótlán maradt. A folyosó sötétjében, az egymástól távol eső lámpák adta kevés fényben alig tudta kivenni a vonásait. Ahogy ránézett, mintha látta volna a szavai által keltett kételkedést, de az udvarias beletörődést, a kor érlelte bölcsességéből áradó fensőbbiséget is. Végül harmadjára is ő törte meg a csöndet.

– Mindketten tudjuk, uram, hogy hányan és hányszor próbáltak már meg odakint hasznot húzni a Hirdetőinkből. Micsoda jelentéseket kaptunk! Az egyiktől, hogy hetekig tartották leszíjazva egy gépekkel teli teremben, ahol tápoldatra kötött, drogokkal kiélesített tudatú konzolzsokék igyekeztek minden módon bejutni az agyába, hogy a végén feladják. Egy másiktól, hogy ujjpercenként távolították el a bal kezéről az ujjakat, majd folytatták, apránként, a csuklóig, kényszeríteni akarták, hogy önként átadja, amit hordoz. Amikor azt magyarázta, hogy nem lehet, hogy fizikailag képtelen rá, hogy ott van az agyában egy szoftveres gát, ami ezt az élete árán is megakadályozza, nem hittek neki. Ön szerint kiiktatták a nyomkövetőt azok, akiknek nyomát veszítettük? Szerintem valami gödör mélyén hever a testük, az agyuk meg valamelyik gyalázatos Szövetség adatszonglőrjénél vagy egy rabszolgaklán gépsámánjánál csücsül egy üvegben, teletűzve drótokkal. Nem értik, és nem adják fel.

– Tehát nem a felkészültség hiánya aggasztja igazán, hanem ez?

– Hazudnék, ha tagadnám – sóhajt fel, miközben a padlóra szegezi tekintetét. Tehetetlen az érzéseivel szemben, hiába is próbálja tudatosan felülbírálni azokat. Wade

kivételesen tehetséges polgár volt, a többiekhez képest nagyon korán, már tizenkét évesen kiválasztottak. Több mint tíz éve foglalkozott a fiúval, ő készítette fel a feladatra, ő segített neki ráébrednie, milyen fontos ajándékot kapott a végzettől. Néhány campus meglepedett azzal, hogy az elmúlt idők kondicionáló technikai, és a kimagasló értelmi képességek miatt egyszerűvé váló képzés, oktatás, tudatos fejlesztés házasságából származó Hírnököket engedjen útnak. Azok aztán jól-rosszul, de nagy létszámuk miatt sok helyen végzik feladatukat. Itt azonban mindig is ügyeltek a minőségre. Évente csak néhányan hagyják el az egyetem-erőd falait, mindegyikük egy-egy, nagy tiszteletben álló oktató keze alól kerül ki, és kivétel nélkül mind szívós harcos és a világ tudását hordozó missziós egyben. Egy feladatuk van: a pusztákat járva megtalálni minden kolóniát, eljutni minden emberhez, és hatni rájuk. Megértetni velük, hogy a hazugságok korszakát és a káosz korszakát egy új korszak követi majd: a tudásé. Azt az utópiát hajszolják, és akarják bármi áron megvalósítani, amit már a Szakadás idején hirdettek a tudósok. Wade pedig még ezek közül is kimagaslott, a szimulációs gyakorlatokon addig soha nem látott módon oldott meg problémákat, agya villámsebessen rendszerezte új és új hálóba a tudásanyagát, amiből lenyűgöző kérdések és még lenyűgözőbb összefüggések születtek, fejlődése során nem egy polgárt vagy tanárt inspirált új és új kutatási területek feltárására. Ha lett volna valaha prófécia egy mindent eldöntő emberről, hát az róla szólt volna...

– Tart tőle, hogy megtörténik vele is azon dolgok egyike, amiket említett.

– Rosszabb. Attól tartok, hogy amivel odakint szembesül, arra végső soron semmivel sem tud jobban reagálni, mint a többiek. Attól, hogy a teljes értékelési és képzési rendszerünk téves alapokon nyugszik, hogy az elzártág eltorzította a perspektívánkat. Attól tartok, hogy soha nem győzhetünk, hogy a küzdelmünk csak időfecsérlés. És az aggaszt a legjobban, hogy erre Wade fog minket rádöbenteni, amikor kiderül, hogy amit mi különlegesnek hittünk, valójában értéktelen ebben a korcs világban.

– Látja, De l'Isle, maga is hajlamos a blaszfémiára. – Az over hangjában egy csipetnyi gúnyt fedezett fel. – Azaz fel tudja tenni a megfelelő kérdéseket, meg tudja engedni magának a kételkedés luxusát. A kételkedés pedig segít előrejutni, elérni a céljainkat, mert önvizsgálatra ösztönöz. Nem kell ezt azonnal káromlásnak nevezni. Talán megéri idővel.

A két, komor méltósággal, lassan lépdelő alak útja a campus déli pereme felé vezetett, ahol a végtelen sötétségbe fénykúpokat szűrő reflektorok fényében néhány ember sziluettjét lehetett kivenni. Egy kivételével mindegyik őr volt, azaz a kötelező őrszolgálatát teljesítő polgár.

A két férfi az örök által körbefogott személy felé haladt, aki épp a kardjával volt elfoglalva. Impozáns, első pillantásra nehézkesnek tűnő, hatalmas fegyver volt, a lendület és könnyedség azonban, amivel a fiú forgatta és tisztogatta, könnyített fémötvözetéről árulkodott.

A fegyver markolata alul kicsúcsosodott, a keresztvas pedig szintén két-két vékony háromszöget formázott. A stilizált csillag öt ágához három másik csatlakozott, kettő a penge tövénél, a harmadik pedig gyakorlatilag az elegáns ívvel gazdagított penge volt. A nem szokványos keresztvas mellett a markolat kidolgozásában még egy különlegességet fel lehetett fedezni: a két maroknak elegendő hely alatt a markolat enyhe ívben, kissé megvastagítva folytatódott tovább, mintha csak a kard súlypontját szerette volna a készítő minél mélyebbre helyezni.

Az örök kérdéseire tisztogatás közben halkán, kimérten válaszoló tanítvány a mestere láttán azonnal fél térdre ereszkedett, fegyverét könnyedén a hátára szíjazott tokba csúsztatva.

– Messere, készen állok.
– Nem voltak efelől kétségeim, fiam. Hogy érzed magad?
– Egy kicsit, mint Marco Polo, uram, és egy kicsit mint Odüsszeusz – mondta, miközben felállt.

– Miből gondolod, Wade, hogy pontosan azt érezheted, amit ők? – kérdezte elégedett mosollyal az over.

– Azt gondolom, over, hogy ők érezhettek hasonlóan, mint én. Mindketten a számukra ismeretlen világ vándorai voltak, akiket a megismerés vágya hajtott. Mindketten azokat akarták útjukkal szolgálni, akiket hátrahagytak, legyenek azok családtagok, barátok, üzlettársak, vagy egyszerűen csak a társadalom, aminek tagjai. És az ismeretlen mindkettőjüket óriási élményekkel gazdagította.

– És mindketten számos alkalommal kerültek életveszélybe, ezt ne felejtse el, fiam.

– Minden tudásomat fel fogom használni, messere, hogy elkerüljem a veszélyeket.

– És miért is fontos ez?

– A küldetésünk miatt, mester. A krédónk szerint „A Hirdető nem azért hagyja el a tudás biztos erődjét, hogy pusztítson, hanem hogy teremtsen. Hiszen a pusztítás már megtörtént, tabula rasa a világ, amire újra írni kell. A Hirdető feladata az írás – betűről betűre, szóról szóra haladva kell újraírnia a világot, fényt kell hoznia a kapzsiság által elvakított, tudatlan áldozatok, a pusztában szenvedő ostobák tömegeinek. A Hirdető hirtet, alkot, tájékoztat. A Hirdető teremt.”

Mindhárman, de még az örök is tudták, hogy a krédó idézése csupán formalitás, a rítus része, amivel az útjára küldött újoncot ellenőrzik. Ellenőrzik a tudatába táplált szoftveres rendszert, a koponyájába ültetett memóriát és a többi neuro-interfészt a limbikus aggyal összekötő eszközök működését. Ellenőrzik, hogy a Hirdető memóriája tényleg képes bármilyen adatot bármikor előhívni.

– Wade, hagyományosan soha nem avatkozunk bele, ki merre indul, miután kilép a kapun. A te esetedben sem teszünk kivételt – szólalt meg Stormborough. – Mindössze a tegnap este legfrissebb értesüléseit szeretném átadni, amikről bizonyára eddig nem hallhattál. Az egyik vándorkereskedő, akivel kapcsolatban vagyunk, jelezte, hogy a várostól délre a szokottnál nagyobb számban mozogtak motorosok. Egészen biztosan nem csak egy Szövetség tagjai lehettek, a számukból és az eltérő öltözékből adódóan, legalábbis a kereskedő több helyről is ezt hallotta. Lehet-e közülük a minket ért támadáshoz, vagy nem, nem tudjuk. Őket mindenesetre senki nem látta egy tömegben haladni, tehát a támadást követően feltehetően azonnal szétszéledtek.

– Ez utóbbit én kevésbé tartom furcsának, mint több tucát, közösen portyázó motorizált haramiát – vágott közbe De l’Isle. – De nem a te feladatod ezekkel az ügyekkel foglalkozni, ami a közelünkben történik, azzal mi is megbírkózunk.

– Természetesen nem az ő feladata, professzor, de amit megtudott, segíthet neki eldönteni, milyen irányban érdemes indulnia. A kapun kilépve pedig szabadon hozhat döntést: elkerüli a Szövetségeket, vagy egyenesen feléjük indul.

– Wade, megosztanád velünk, mi a véleményed a dologról?

– Örömmel, messere. A partvidék egészen az egykori New Yorkig az elmúlt három évtizedben sokkal több Szövetség érdeklődését keltette föl, mint addig. Ez részben a potenciális új telepек megnövekedett számának tudható be, akik szívesen kezdenek termelni a parthoz közelebbi folyóvölgyekben, részben pedig az ebben az időszakban felértékelődött színesfémeknek köszönhetően, amiket érintetlenül hagytak az elhagyott városokban. Az egymással is tartós konfliktusban levő csoportosulások önjelölt béketeremtők, akik egy-egy körzetet felügyelnek, viszont az erőforrások kimerülésével tovább is áll-

nak, ugyanakkor volt már rá példa, hogy egy nagyobb közös érdek több Szövetséget hozott egy vezetés alá. A jelenlegi helyzet vagy egy, az eddigieknél erősebb vezető személyiség felbukkanását jelenti, vagy pedig egy általunk sem ismert, új célpontot a környéken, ami egy föld alatti raktártól egy volt katonai bunkerig vagy egy gyengülő védelmű falanszterig tulajdonképp bármi lehet. Bármelyik feltételezés is legyen igaz, a campusnak kötelessége kideríteni, miről van szó, és a fejlemények ismeretében meghozni a megfelelő intézkedéseket.

A professzor és a campus vezetője nem lepődtek meg a precíz elemzésen. A szigorú válogatás, az évtizedes képzés, a számítógépekben őrzött teljes adatmennyiség átvitele megtette a hatását. Wade is, akár az összes többi fiatal, akit kiküldtek, megtanult szelektálni, értelmezni, értékelni, és mindezt pillanatok alatt képes végrehajtani. Élő, gondolkodó szuperszámítógép, félig mesterséges intelligencia, aki bármilyen helyzetben képes az összes lehetséges forgatókönyvet számításba venni, és a legvalószínűbb alapján cselekedni. Ez a képesség pedig egyszerre a legnagyobb értéke és a legnagyobb veszélyek forrása is.

Táblaharcok, akció (eszköz: Str8 - Self Confidence, Authenticity, Freedom spray), Eruptio X. (Régióközi Akcióművészeti Találkozó), 2012

A Táblaharcok akció létrehívója az örökös, szünni nem akaró, szélsőségesek által provokáló akcióként elkövetett két-, adott esetben a háromnyelvű helységnevtáblán szereplő egyik vagy másik nyelvű helységfelirat vörös/fekete festékkel való „eltüntetése”. A „gerillaakció” során egy STR Freedom, Authenticity, Self Confidence férfi testpermettel helyettesítettem a festéket, mely utal a provokáló akcióorozat izzadságszagára, amit ugyan egy időre elfed a dezodor, de ez is csak 24 órás védelmet garantál.

– Tudod, hogy nem kell hangsúlyoznunk, mennyire elégedettek vagyunk a teljesítményeddel, ifjú Hirdető – szól hozzá ceremoniális hanghordozással Stormborough. – Életed első, biztonságos szakasza véget ér, amint átléped azt a kaput. Mostantól kezdve csak üzenetekben, jelentéseken keresztül tarthatod velünk a kapcsolatot. A campus többé nem az otthonod, mindaddig, amíg el nem érjük célunkat, utána viszont az egész világ otthonoddá válik. Száműzetésed azonban nem büntetés, hanem ajándék. Tudod és hiszed, hogy nemes célnak szenteled a napjaidat, és megesküszöl, hogy fáradhatatlanul azon munkálkods, hogy elérd azt.

– Igen, over. Tudom, hiszem, és megesküszöm.

A fiú újra fél térdre ereszkedett, az over pedig odalépett hozzá, kezét a vállára téve, másik kezével pedig átnyújtva a dobozkát, amit addig tartott benne.

– Ezennel rád ruházom azt az eszközt, amivel ezentúl üzeni tudsz nekünk. Nevezük a te elektronikus postagalambodnak. A mestered már minden bizonnyal megmutatta a működését.

– Igen, over.

– Te magad döntöd el, milyen gyakorisággal használsz, mit ítélsz elég fontosnak vagy elég sürgősnek egy jelentés küldéséhez. Egyszerűen csak találnod kell egy helyet, ahol zavartalanul csatlakozhatsz az eszközre, és tolmácsolhatod a gondolataidat. Nem kell aggódnod akkor sem, ha valamiért évekig nem veszed kézbe – bármikor újratölt a tested bioelektromosságát felhasználva. Ez az eszköz lesz az egyetlen társad odakint, soha ne veszítsd szem elől, őrizd biztonságos helyen.

Wade a pillanat magasztosságának megfelelő, lassú mozdulattal vette át az eszközt, és tette el súlyos kabátja egyik belső zsebébe. A jelenlevők elcsendesedtek.

– A kaput! – csendült fel De l’Isle hangja, amire az egyik ór azonnal a bal oldali torony melletti terminálhoz indult. Pár másodperccel később a kapu jobb oldalán keskeny, függőleges csíkban megjelent a kinti szikár, ritkás fűvel benőtt síkság. Kicsit távolabb a szürkeüvegben amorf sziluettek látszottak a növényekkel benőtt épületek helyén, mellettük néhány kaotikus rácsháló sziluettje rajzolódott ki – magukba roskadt épületek, amelyeknek még állt a vázszerkezete, dacolva az idővel. A lakatlan házak láttán De l’isle mindig egy lezárt korszakra gondolt, számára az elmúlás, az esetlegesség szimbólumai voltak. Tanítványa azonban többször is említette, hogy ő a reményt látja bennük. „Ha egyszer régen az ember képes volt ilyen óriási alkotásokra, akkor a jövőben is képes lesz. Ezek a városok számomra az emberi akarat dicsőségének bizonyítékai. Biztos vagyok benne, mester, hogy a városok, akármennyire is kihaltak vagy veszélyesek, nekem erőt fognak adni az utam során.”

Legyen így, fiam, legyen így...

A kapu teljes szélességében kitért. A csendben csak az éjszakai állatok neszeit lehetett hallani – madarakat a távolabbi fákon, füttyük a szélbe kapaszkodva terjedt szertelenül szét; tücskök és kabócák monoton, soha véget nem érő szerenádját; távolabbról egy sakál hangja is belelőtt az éjszakába. Ők hárman némán álltak egymással szemben. Wade végül, nem tudva, hogyan is búcsúzzon el illően, tétován kezét nyújtott mesterének.

– Professzor.

– Ugyan, fiam – szólalt meg De l’Isle, majd odalépett, és barátoknak kijáró szeretettel ölelte meg a fiút. – Örülök, hogy ennyi éven át taníthattalak. Több ilyen elmére volna szükség a falakon belül is. De nem lehetünk hűtlenek az elveinkhez.

– Over... – nézett oda a fiú, most már sokkal bizonytalanabban. Az öreg vezető barát-ságos mosollyal, de kimérten nyújtotta oda a kezét.

– Járj sikerrel, ifjú Hirdető. Tudásod vezéreljen utadon, és soha ne felejtse el, honnan indultál.

Wade elengedte az over kezét, megfordult, és elindult a kapun kifelé. Nem nézett hátra, nem láthatta, hogy De l’Isle gondolataiba merülve követi tekintetével, nem is hallva a csukódó kapu zümmögését. Csak akkor eszmélt fel, amikor annak síkja kitakarta a távolodó alakot. Stormborough felé fordult.

– Nos... ez a nap is eljött.

Visszafelé indultak, a professzor a dormtóriumok, az over a prefektúra felé. Egy ideig még egy irányba haladtak.

– Mit gondol, over, sikerrel fog járni?

– Nem mondhattuk el neki, mit várunk tőle valójában. Magától kell ráébrednie.

– Ez viszont nem csak tapasztalat kérdése, hanem a megfelelő irányé is.

– Higgyen nekem, De l’Isle: minden út oda vezet, ahova neki is jutnia kell. Előbb vagy utóbb tudomást szerez a Székhely létezéséről. És utána már csak rajta múlik, mit kezd ezzel a tudással...